

[Rahbek.]

hvor lignende Forhold kommer til at foreligge. Men vi kan jo ikke lovgive under Hensyn til en ganske enkelt Person eller en enkelt Kommune; naar vi bygger paa faste Takster, maa det være Helheden, vi ser hen til, og naar vi gør det, vil jeg hævde, at de 12½ pCt. vil vise sig ogsaa at slaa til til dette Formaal.

Fremdeles sagde det ærede Medlem, at det ikke var Socialdemokraterne, der havde oprettet Aldersrentenydernes Centralorganisation. Nej, det tror jeg ikke, det har jeg heller ikke paastaaet, men det er mig bekendt, at der var socialdemokratiske Rigsdagsmænd til Stede ved Mødet, og det ærede Medlem er sikkert ikke saa beskeden, at han vil paastaa, at de slet ingen Indflydelse har haft paa de Beslutninger, der blev vedtaget, og det kan jo være en sandsynlig Forklaring paa, at Mødet gav Tilslutning netop til Socialdemokraternes Forslag. For mig staaar dette imidlertid som et Bevis paa, at Aldersrentenyderne er blevet vildført, thi som jeg ogsaa sagde i min første Tale, hvis de havde været fri for socialdemokratisk Paavirkning, var de sikkert ogsaa gaaet imod Socialdemokraterne; saa længe det er disse, der har den store Indflydelse paa den Slags Møder, bliver dette selvfølgelig ikke Tilfældet, men den Dag, de bliver fri for denne Indflydelse, tror jeg, at de lige saa vel gaar imod Socialdemokraterne som imod Venstre; thi Sagen er, at de Aldersrentenydere, som vi alle før har været enige om at anse for de daarligst stillede, nemlig de enlige og de, der ingen Formue eller Indkomst har, er behandlet mindst lige saa godt efter det gennemførte Forslag, som de vilde være blevet efter Socialdemokraternes.

Vesterager: Det ærede Medlem Hr. Holdgaard talte noget om Husmændene og Skatteforholdene paa Landet. Jeg forstod ikke rigtig, hvad det ærede Medlem mente, men det maa vel være Meningen, at vi skulde først give nogle Tilskud til Aldersrentenyderne, og bagefter skulde vi give Tilskud til de betrængte Kommuner, og særlig da til de mindre Landbrugere, som det ærede Medlem i særlig Grad skulde tage sig af. Den Politik kan jeg ikke følge. Jeg tror ikke, man først kan paaligne en hel Del Udgifter, Skatter o. s. v., og saa bagefter kan komme og give Tilskud til dem, der i særlig Grad skal bære Samfundet og disse Udgifter. Det vil dog vist føre ud i et Uføre, som vi ikke kan komme i Land fra.

Med Hensyn til Brændsel paa Landet udtalte det ærede Medlem, at det var saa vanskeligt at faa, og jeg indrømmer det. Men de fleste har vel alligevel faaet Brændsel, og naar man taler om Brændselspriser, maa man jo ikke blot tage Hensyn til Tørvepriserne og Vanskelighederne der, men maa tage Hensyn til den generelle Pris, der er paa Brændsel, og dér maa jeg have Lov til at hævde, at Brændselspriserne i Aar er lave.

Naar der saa blev talt om, at vi burde have Brændselstilskud sat ind i Loven, skal jeg dertil bemærke, at vi fra mit Partis Side ikke har haft noget imod, at der var kommet til at staa noget derom i Loven. Men de 12½ pCt., som blev stillet til Raadighed for Kommunerne, kan jo anvendes efter disses frie Skøn og skal ikke anvendes generelt, men skal anvendes til dem, der er i særlig Grad trængende. Jeg skulde dog mene, at det betød noget, at man har et saadant Beløb til Raadighed. Det er dog ikke noget helt lille Beløb, man har som Tillæg til de faste Takster. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Holdgaard maa indrømme mig, at her er virkelig en betydelig Fond til Hjælp for de Mennesker, der bor omkring i vore Landkommuner.

Jeg skal ikke inklade mig paa det teologiske Spørgsmaal om Gavnildhed, men skal blot sige saa meget, at jeg tror, det altid er en hel Del lettere at give væk af andres Midler end af sine egne. Hvis det er en teologisk Fortolkning, tror jeg, den er rigtig. Jeg tror, at Menneskers Gavnildhed viser sig paa en ganske anden Maade, naar man skal give af sin egen Pung, end naar man skal give af det, der kan udskrives fra andre, og jeg er ikke uenig med de Teologer, der hævder det. Min praktiske Erfaring har stadfæstet det for mig. Jeg er villig til at indrømme det ogsaa ud fra min egen psykologiske Indsigt, at jeg, naar jeg skal dele ud af mine egen Midler, tager alle mulige Hensyn til, hvor meget jeg kan afse. Saa jeg tror, at den Fortolkning nok skal staa sin Prøve, og at det ærede Medlem Hr. Holger Larsen udmærket godt kan gaa ind for den teologiske Betragtning uden at blive mistænkt for at føre falsk teologisk Lære. Men det er jo ikke det, der er Tale om her, men her er Tale om offentlige Udgifter, her er Tale om, hvad Samfundet kan bære; her staaar vi og skal forhandle om kommunale og statsmæssige Udgifter, og der er ikke her Spørgsmaal om, hvad den enkelte kan ofre af sine egne Midler.

Med Hensyn til de kommunale Udgifter er jeg ganske klar over, at de er tunge og ret betydelige, og jeg er ogsaa af den Ansku-